

ERICA KATZ

FIÚK

KLUBJA

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2020

Anyának és apának, amiért ilyen bámulatos
életfeltételeket teremtettetek nekem,
és minden egyes nap töretlenül támogatatok.
(Könyörgök, a szexjeleneteket ugorjátok át.)

EGY SIKERTELEN FÚZIÓ ANATÓMIÁJA

1. A CÉLLISTA. A releváns piacon szóba jöhető lehetséges vállalatfelvásárlók és vállalateladók listája.
2. TITOKTARTÁSI MEGÁLLAPODÁS. Írott, kötelező érvényű egyezség két vagy több fél között az érzékeny információk védelmében, mely információkról a felek a tárgyalások során tudomást szereznek.
3. SZÁNDÉKNYILATKOZAT. Feltételes és nem kötelező érvényű szándék kifejezése egy vállalat eladása vagy megvétele iránt.
4. LEZÁRÁSI KÍSÉRLET. Kísérlet a fúziós folyamat befejezésére és a tulajdonjog átruházására minden dokumentum aláírásával és beadásával.
5. FELBONTÁS. Egy tranzakció lezárás nélküli befejezése; az a fél, aki nem teljesítette a megbeszélte lezárási feltételeket, általában bánatpénzt fizet.
6. FELBONTÁS UTÁNI ÜGYEK. Egy sikertelen tranzakció utáni „tisztázás” és rendezés annak érdekében, hogy az ügyletben részt vevő mindkét fél eredményesen működhessen.

PROLÓGUS

NEW YORK ÁLLAM LEGFELSŐ BÍRÓSÁGA NEW YORK MEGYE: IAS 29.

SHEILA PLATT,
INDEX NO. 1476/46
Felperes
kontra
GARY KAPLAN
Alperes

JELENLÉVŐ SZEMÉLYEK: ALEXANDRA VOGEL,
A VÁD TANÚJA
MICHAEL ABRAMOWITZ, MS. VOGEL ÜGYVÉDJE
MEGHALLGATÁS GARY KAPLAN TÁRGYALÁSA ELŐTT
Lejegyezte MARA HARVEY, New York állami bírósági gyorsíró
és közjegyző a MEYERS & COWLER, ESQS. irodájában,
Kenmare Street 41., New York, New York, 2019. június 6-án,
csütörtökön, 11.30 órai kezdettel.

A MEGHALLGATÁST VEZETTE MR. ZEIGLER

KÉRDÉS: Jó napot, Ms. Vogel.

VÁLASZ: Jó napot.

K: Avery Zeigler vagyok, a Zeigler & Babchick ügyvédi
irodától. Az alperest, Gary Kaplant képviselem
a keresetben, amelyet Ms. Sheila Platt indított ellene.
Szeretnék feltenni önnek néhány kérdést a szakmai

pályafutásáról, és azon belül is a Mr. Kaplannel való kapcsolatáról. Ha nem érti a kérdést, kérem, jelezze, és átfogalmazom. Kezdjük az elején. Hol végezte el a jogot?

V: A Harvard jogi karára jártam.

K: És hol dolgozott, miután diplomázott?

V: Az első állásom a Klasko & Fitch ügyvédi irodában volt.

K: És milyen csoportba került, amikor felvették a Klasko & Fitchhez?

V: A Klaskónál mindenki általános gyakornokként kezd. Az ember ír egy listát, hogy egy adott gyakorlati területen mi érdekl, és áprilisban besorolják az egyik csoportba.

K: Hogyan történik a besorolás? Mi ennek a folyamata?

V: A gyakornokok megjelölik az érdeklődési területeiket, aztán azon a területen kapnak munkát. És ha az adott csoportnak tetszik, amit csinál, maradhat.

K: És minden csoportban korlátozott számú hely van?

V: Mivel el kell látniuk munkával a gyakornokokat, így nem vehetnek be akármennyi embert.

K: Nagy a verseny?

V: Úgy fogalmaznék, hogy vannak olyan csoportok, ahová több gyakornok pályázik.

[a védőügyvéd tanácskozik a kollégájával]

K: Érezte valaha szükségét, hogy az elvártnál tovább menjen? Hogy nem szakmai, hanem személyes szinten érintkezzen a kollégáival vagy az ügyfelekkel?

Kissé megborzongtam, ahogy a magas sarkúból és a mérték után készült kosztümből álló páncélzatom repedezni kezdett. Már nem az ügyvédem menő manhattani irodájának túl erősen légkondicionált tárgyalójában voltam; már nem ömlött be

napfény az ablakon aranyszín szalagokban, amelyek megültek az ölemben. Megrohantak a Klasko & Fitchnél töltött első megszállott hónapok emlékei: a testem minden porcikáját perzselő versenyláz, a siker felvillanyozó érzése, a cafatokban lógó idegeim, a gyakornoklét félelme, utálata és felemésztő intenzitása, az, ahogy kétségbeesetten igyekeztem helyet szerezni az egyik elismert csoportban. Letöröltem a verejtéket a homlokomról, és egy hosszú pillanatra lehunytam a szemem.

I. RÉSZ

CÉLLISTA

A releváns piacon szóba jöhető
lehetséges vállalatfelvásárlók
és vállalateladók listája.

1. FEJEZET

– Ez jó lesz? Sam? Sam!

Sam a Morning Joe hírműsört bámulta a tévében, még a szája is kinyílt kissé. Az új bézs magas sarkúval toppantottam a fapadlón.

– Mi? – nézett rám kérdően azzal a nagy, sötét szemével. Az arca jobb felén még látszott, ahogy elfeküdt.

– Ez jó lesz? Elég ügyvédes? – Végigsimítottam a szoknyámba betűrt blúzon, és nagy levegőt vettem. – Jézusom, tiszta ideg vagyok.

Sam a borostás állát leszegve végigmért.

– Nagyon szexi vagy.

– Ugyan! – morogtam, és a háló felé indultam. Sam álmosan követett, a hasát vakargatta a fehér atlétája alatt, kicsivel a flanel pizsamanadrágja felett.

– Mi van? Ez most miért baj? Hogyan kellene kinézned? Pont úgy nézel ki, akárhogy kell.

A fejemen keresztül lehúztam a blúzomat, és a szekrényhez siettem.

– Mi az, hogy hogyan? Igazi ügyvédnek kell kinézni az első napomon, hogy máshogy? – dohogtam a topok között válogatva.

– De hát igazi ügyvédnek nézel ki! Vagyis néztél. – Magas sarkúban, szoknyában és melltartóban álltam a szekrénynél, ő meg mögém csusszant, és átkarolta a derekamat.

– Tényleg?

Bólintott, felvette a fehér selyemblúzt a padlóról, és a kezembe adta. Ebben a pillanatban zümmögés hallatszott a komódról. Elfordultam Samtól, és felkaptam a mobilt.

Egy pillanatig bámultam az *Otthon* szót, az ujjam az elutasítás gomb felett lebegett, aztán mégis meggondoltam magam, és a zöld gombot nyomtam meg. Sam kihasználta a lehetőséget, és visszamenekült a kanapéra.

– Szia, anya! Éppen készülődöm. Mi újság?

– Mindketten itt vagyunk! – kiabálta anyám. Kihangosítottam a mobilt, és visszabújtam a blúzomba.

– Csak sok szerencsét akarunk kívánni! – szólt bele apám. Szinte láttam magam előtt, hogy a konyhában odahajolnak a már megsárgult kagylóhoz, lábuknál kígyózik a túlságosan hosszú és örökre kibogozhatatlan zsinór.

– Jaj, köszönöm. Majd később csörgök, és elmesélem, hogy...

– Alex? – kérdezte apám.

– Halló? Hallotok? – Megnéztem a kijelzőt, de nem szakadt meg a vonal.

– Letteted! – perlekedett anyám apámmal.

– Lenémítottatok! – kiabáltam, és rögtön szidtam is magam. *Adok nekik öt másodpercet, aztán leteszem...*

– Nyuszikám?

– Anya?

– Szia! Azt hittük, megszakadt. Ideges vagy?

– Nem igazán – füllentettem, a fejemet oldalra billentve, hogy jobb szögből tudjam harapdálni a hüvelykujjam körmét. – Ez még csak az orientáció lesz.

– Nagyon büszkék vagyunk rád – áradozott. A gyomrom görcsbe rándult, és az Ann Taylor kosztümre sandítottam, ami még árcédulástul lógott a szekrény tulsó végében.

Bárcsak az egyetem alatt az egyik nyári gyakorlatot a Klaszónál töltöttem volna. Akkor tudnám, mit vegyek fel. Mire számítsak.

– Szoknyát és topot vettem fel. Vagy szerintetek inkább legyen kosztüm? – A vonal tulsó végén csend volt. *Miért kérek*

öltözködési tanácsot egy háziasszonytól és egy olyan palitól, aki mindennap kórházi köpenyben jár dolgozni?

– Mindenben gyönyörű leszel, akármit veszel fel – szólt bele végül anyám.

Nesze semmi, forgattam a szemem.

– Kösz, anyu. És kösz a hívást, de rohannom kell.

– Fektesd ki őket! – rikkantotta apám.

Hirtelen teljesen tehetetlennek éreztem magam.

– Nyugi, apu, nem a rákot gyógyítom.

– Ezért mondtam, hogy *fektesd ki őket* – felelte büszkén.

Önkéntelenül elmosolyodtam a béna viccen.

Apám onkológus volt, és noha tudtam, hogy büszke rám, mindig is élt bennem a sanda gyanú, hogy jobb szerette volna, ha a családsegítőknél maradok, igaz, ezt sosem mondta ki.

Gyerekkoromban a szüleim egyfolytában azt hajtogatták: „Ha felnősz, az lehetsz, ami csak lenni akarsz: orvos, ügyvéd...” És itt mindig elhallgattak. Nem emlékszem, mikor döntöttem el, hogy csak ez a két lehetőség áll előttem. A felső ajkamon verejtékcsepp ült meg. *Hogy a fenébe jutottam ide? Egyáltalán akarok én ügyvéd lenni? Talán nem kellett volna vállalati jogásznak mennem. Sammel kihúzhattuk volna a családsegítőknél kapott fizetésemmel, amíg a cége be nem indul... már ha egyáltalán valaha is beindul.* Elnéztem a nagy szekrényt a blúzokkal meg szoknyákkal, a legtöbb még árcédulás, és tudtam, hogy hazudok magamnak. Igenis akartam ezt az életet, a luxuslakást, az új ruhákkal teli szekrényt. Én választottam.

– Megyünk a piacra – mondta apám. – Szeretünk! Sok szerencsét!

A mobilom csipogása másik hívást jelzett, és Carmen Greyson nevét láttam a kijelzőn.

– Kösz! Rohanok! Szeretlek benneteket! – Meg se vártam, hogy elköszönjenek, fogadtam az új hívást.

– Szia! – sóhajtottam a mobilba. Megkönnyebbültem, hogy hallok a csoporttásam felől, akivel együtt jártunk a jogra.

– Annyira örülök, hogy...

– Te mit veszel fel? – fojtotta belém a szót Carmen.

– Ööö, bézs magas sarkút, sötétkék szoknyát, fehér se-lyemblúzt.

– Igen. Tökéletes. Hibátlan. Egyszerű, mutatós és üzlet-asszonyos – nyugtatott meg Carmen, és a szívverésem rögtön normális tempóra váltott.

Carmennel az egyetemen nem álltunk közel egymáshoz, de most, hogy egy irodába kerültünk, bajtársak lettünk. Ráadásul ő ennél az irodánál töltötte az utolsó nyári gyakorlatot, ezért arra bázíroztam, hogy hasznát veszem majd a helyismeretének: ő tudni fogja, kinek hogyan mutasson be, és tanácsot tud adni a cégen belüli erőviszonyok ügyében is. Carmen éles eszű, csípős nyelvű és kimért volt, olyasfajta izgalmas nő, amelyet én, aki elkényeztetve nőttem fel Connecticutban, nem ismertem.

Lassan kifújtam a levegőt, az arcom elernyedte a megkönnyebbüléstől.

– Én is szoknyát és topot vettem fel, csak azt nem tudom... – Miközben Carmen a különféle összeállításokat mérlegelte, bekukkantottam a nappaliba.

Sam az új steppelet, többrészes, szürke kanapén ült, amit a munkahelyemtől kapott költözési pénz utolsó fillérjeiből vettem. Már most hiányzott Sam. Bárcsak még pár hónapot tartana a nyár. Miután letettem a New York-i ügyvédi vizsgámat, körbeutaztuk Délkelet-Ázsiát, apám bankkártyájával – ez volt a túlságosan nagylelkű ajándéka, amiért elvégeztem a jogot –, és három hétig folyamatosan be voltunk csicscentve. Még nem álltam készen a való világra.

– Oké, nemsokára találkozunk! – hatolt Carmen hangja a gondolataimba, és épp csak sikerült elköszönnöm, már le is

tette. Odamentem Samhez, aki elszakította tekintetét a reggeli hírekről, felnézett rám, finoman megfogta a galléromat, és addig húzott maga felé, amíg az ajkam az övére nem tapadt.

– Mi van? – Összehúzott szemmel vizsgálta az arckifejezésemet. Leereszkedtem mellé.

– Fogalmam sincs, miért vagyok ennyire ideges. Csak eligazítás lesz. Ma nem kapok még semmi igazi munkát.

– Klassz lesz. – Futólag megszorította a combomat, aztán újra a tévére koncentrált. Egy pillanatig még figyeltem, további bátorításban reménykedtem. Hiába.

Kimentem a tükörhöz az előtérbe, lesimítottam a hosszú, karamellszín hajamat, és azt kívántam, bárcsak fényesebben csillogna a fáradt barna szemem. *Nyugi, minden rendben lesz*, mondtam magamnak. Hátraléptem, még egyszer utoljára végigmértem magam, majd letéptem az árcédulát a csokoládé-barna bőrtáskáról, amit anyám vett nekem. Úgy volt áramvonalas, hogy közben maradt benne hely laptopnak. Nem tudtam, anyám hogy képes ilyen tökéletes ajándékot találni – amióta az eszemet tudom, pliszírozott nadrágban és lapos talpú cipőben járt a könyvtárba önkéntes munkára –, de gondolom, megkérdezte az egyik eladót az ottani Bloomingdale’sben, hogy mivel jár munkába egy „dolgozó nő”. Lassan beszívtam a levegőt, óvatosan megtöltöttem a tüdőmet, majd csücsörítve kifújtam, aztán elindultam az ajtó felé.

– Mentem! – szóltam.

Sam feltápászkodott a kanapéről olyan hanghatás kíséretében, amiről tévesen azt hitte, hogy elnyomja a merev reggeli izmai ropogását, és zombimozgással felém tartott.

– Sok szerencsét. – Mosolyogva odahajolt, és megcsókolta a nyakamat.

– Mit csinálsz ma? – érdeklődtem.

– Dolgozom, Alex. Mindennap. – Ahogy elhajolt tőlem a tévé felé, kedvetlenséget éreztem a hangjában. – Rengeteg

a tennivaló. A befektetői meetingek jól mentek, de még meg kell vásárolnunk az összes...

– Nem így értettem – fojtottam bele a szót, ahogy az órára pillantottam. – Tudom, hogy sokat dolgozol. Csak ideges vagyok. És mennem kell.

– Menj! Sok szerencsét! – próbálkozott egy megnyugtató mosollyal.

– Mindenki azzal ijesztget, hogy ez az állás felemészti majd az életemet. De minden rendben lesz, ugye?

Sam a két kezébe fogta az arcomat.

– Te mondtad, hogy simán kézen tudod tartani a dolgokat, ha nem tesznek a fúzió és felvásárlás csoportba. Úgyhogy ne kérj munkát tőlük. Ne jelöld meg őket. Ne kerülj oda. Piskóta az egész – kacsintott.

Rámosolyogtam és adtam neki egy hosszú csókot, aztán végigmentem a folyosón. A gyomromat fokozatosan újra összeszorította az idegesség, miközben a lift hívógombját nyomogattam folyamatosan, amíg az ajtó csilingelve ki nem nyílt.

Húsz perccel korábban érkeztem meg az Ötödik sugárúton sorakozó több száz hatalmas irodaépület egyikébe, amelyek utcaszintről szakasztott ugyanúgy néznek ki. Negyvenöt percet szántam az útra, felkerekítve a metróon töltendő huszonhárom percet. Chelsea-ből a belvárosig ennyi ideig tart az út, ezt előző héten kétszer is lemértem. Az épület, ami előtt álltam, otthont adott egy japán banknak, két tanácsadó cégnek és a Klasko & Fitchnek, a világ legnagyobb és egyik legnevesebb ügyvédi irodájának. Beléptem a forgóajtón, a cipőm sarka hangosan kopogott az ajtószárnyban, mielőtt kipendéřített a tágas márványhallba.

A steril előcsarnokot egyoldalú telefonbeszélgetések és felületes üdvözlések kakofóniája töltötte be. Mindenki céltudatosan vonult el mellettem. Senki nem ténfergett, nem fecsegett.

A férfiak és nők, akik a kulcskártyájuk begyakorlott lehúzása után a liftekhez tartottak, elegáns és magabiztos énjüket mutatták a világnak. Hozzájuk hasonlóan én is csak futólag pillantottam a fehér köveken nyugtatóan lecsorgó vízfüggönyre és az egyik távoli liftet elkerítő szalagra egy kis táblával, amin az épületkarbantartás udvariasan elnézést kért a fennakadáért. Elnéztem nekik, és szapora léptekkel mentem tovább a nagy kék tábla felé a hall túlsó végén, amely azt hirdette: „Üdvözljük a Klasko & Fitch új gyakornokait!”

Ahogy elmentem a biztonsági pult mellett, egy Lincoln névtáblájú férfi kedvesen rám mosolygott. El tudtam képzelni, hogy van gyakorlata az ideges új gyakornokok felismerésében.

– Helló! Isten hozta a Klasko & Fitchnél! Nagyon örülünk, hogy nálunk fog dolgozni. Alexandra Vogel, igaz? Elnézést, az Alex nevet használja, ugye? – Egy kerubszerű barna nő, akit jó negyvenesnek néztem, melegen mosolygott rám a fogadóasztal mellől. – Maura vagyok, a felvételi osztály vezetője. Nem tudom, emlékszik-e...

– Persze! Találkoztunk az interjún az egyetemen. És igen, Alex vagyok. Köszönöm. – A hangom határozott volt, mint feszült pillanatokban mindig. A kamaszkori versenyűzés egyik hozadéka az volt, hogy palástolni tudtam az idegességemet, amikor oda kellett tenni magam.

Miközben a mappákat lapozta egy R–Z feliratú kis tábla mögött, az órámra pillantottam.

– Pont időben jött – nyugtatott meg, fel sem nézve. – Nem maga érkezett elsőnek, de nem is utolsónak. Pont közepen. Ne aggódjon, hogy... Á, itt van. – Kihúzta az egyik K&F-logójú mappát a sok közül. – Ebben van a fényképes igazolványa és a kulcskártyája. Ezekkel jut be a liftekhez. Menjen egyenesen oda, aztán fel a negyvenötödikre. A mappa első oldalán ott van, ha elfelejtené. Ha bármire szüksége van...

– Üdv, Nancy Duval vagyok.

Maurával mindketten arra fordultunk, és egy nagy szemű, szőke nőt láttunk, aki a kosztümkabátja rojtos szegélyét babrálta. Egy pillanatra elcsüggedtem, amiért ő ilyen szabályszerűen öltözött, de aztán megnyugtattam magam, hogy a jól szabott szoknyám és topom van olyan jó választás, mint az ő igencsak használt kosztümje. Kíváncsi voltam, hogy mi az udvariatlan közbeszólás oka: első napi idegesség vagy egy sokkal általánosabb társasági esetlenség, amit a jogi karon nagyon jól megismertem.

– Helló! – Egy magas, vékony szőke jelent meg Maura mellett, és Nancyre nézett. – Robin vagyok, a másik toborzó. Majd én foglalkozom önnel.

Megköszöntem Maurának a segítséget, és a mappát a táskámba dugtam.

– Tetszik a táskája – kacsintott. Viszonoztam a mosolyát, majd elindultam a 35–45. emeleteket kiszolgáló lift felé, amelynél három kosztümös nő várakozott. Magamban imádkoztam, hogy ne a negyvenötödikre menjenek. *Kosztümot kellett volna húznom. Carmenen kívül csak rajtam nem lesz kosztüm. A férfiak mind öltönyben lesznek. Tényleg, hol van már Carmen? Mellé kellene állnom, hogy ne lógjak ki annyira.*

– Alex! – kiáltott felém a három nő egyike.

Nagyot néztem.

– Carmen. Helló!

Éreztem, hogy a mellkasomból forróság kúszik fel az arcomra, ahogy megbámultam a tökéletesen szabott, sötétkék Theory kosztümjét. Én is felpróbáltam egy ilyen, csak drágál-lottam.

Megölelt, bár én csak álltam ott, bénán lógatva a karomat.

– Mégis kosztümot húztál – mondtam erőltetett nyugalommal.

– Írtam sms-ben. De így is csodásan nézel ki – mondta sugárzó mosollyal, miközben tetőtől talpig végigmért fakó, szinte áttetsző kék szemével. Lenéztem a mobilomra, és láttam, hogy tényleg küldött egy sms-t, négy egész perce. Akkor küldhette, amikor a metrón ültem. Amikor már késő volt. Minek hallgatok anyámra? Fogalma sincs ezekről.

Mielőtt reagálhattam volna, Carmen a két nőhöz fordult.

– Ők Jennifer és Roxanne. Együtt jártunk főiskolára a jog előtt.

– Szia – mondta Jennifer melegen, vastag szőke frufruja alatt a nagy, barna szeme némi szorongásról árulkodott.

– Hahó – intett Roxanne. – Valamiért rohadt ideges vagyok. – Nevetve simította el gesztenyebarna haját a szeméből. Törékeny és aranyos volt, mint az a vörös hajú baba, ami gyerekkoromban az ágyamat őrizte.

– Én is! – ismertem be, és a vállamat megkönnyebbülten leeresztettem. Két öltönyös, Klasko-névtáblás férfi közeledett hozzánk nevetgélve, és oldalt állva néztem, ahogy ezek öten melegen megölelik egymást, figyeltem, ahogy a higgadt, fiatal ügyvédek beszélgetnek.

– Helló, Kevin vagyok – nyújtott kezet az egyik fickó. A felállósra zselézett haja miatt alig bírtam a szemébe nézni. Ez komoly? *A férfiak még mindig tüsire zselézik a hajukat?*

– Alex – mosolyogtam, de irigyeltem azt a nyarat, amit itt töltöttek együtt, mert megismerték egymást, kiismerték, hogy mennek a dolgok a Klaskónál, közben pedig hatszor annyit kerestek, mint én a nonprofit munkámmal.

Noha tizenkét év eltelt a hetedik osztály óta, és már volt egészséges társasági életem, jogi diplomám és tűrhető izomtónusú karom, ugyanúgy éreztem magam, mint amikor hetedikben egy hétig a végén voltam kénytelen megenni a pulykás szendvicsemet, mert Sandy Cranswell, az osztályunk méhkirálynője úgy döntött, hogy nem kedvel, mert „férfivállam”

van a sok úszástól, és ezért senki nem ült mellém az ebédlőben. Nem tartott sokáig, mivel Zach Schaeffer összebarátkozott velem a buszon, amikor az állami döntőre utaztunk, és utána az ő egész nyolcadikos galerije is, ennek révén visszakerültem Sandy kegyeibe, de ettől még jól emlékeztem a fájdalomra.

Mi hatan meg még páran bezsúfolódtunk egy liftbe, és amíg a többiek izgatottan fecsegték, én hátul álltam és egy pillanatra hagytam lecsukódni a szemem, minden akaraterőmmel próbáltam elpárologtatni a gerincemen lecsorgó verejtékcseppet, mielőtt átütne a blúzomon.

Amikor a negyvenötödiken kiszálltunk, széles tölgyfa parkettás padlót láttunk, azon modern márvány recepciós pult, körülötte sötétbarna bőrkanapék és fotelok. Halványan emlékeztem a helyre a második interjúról, amire majdnem egy éve hívtak be, de akkor túlságosan ideges voltam, hogy értékelni tudjam az iroda szépségét. Két nő meg egy férfi ült a recepció mögött fejhallgatóval, mindhárman huszonévesek. Bennünket meglátva kötelességtudó mosolyt öltöttek, de egy pillanatra sem hagyták abba a kánonban előadott „Kit kapcsolhatok?” és „Egy pillanat türelmet kérek” szövegüket. Egy „Elsőéves gyakornokok eligazítása” feliratú tábla irányított bennünket az egyik folyosóra, amelyről üvegfalú tárgyalótermek nyíltak.

A mi termünk ajtaját kitámasztották, és a függönyöket félrehúzták, hogy megcsodálhassuk a déli kilátást, ami szinte Manhattan egészét magában foglalta az Ötvenötödik utcától lefelé. A MetLife Building birtokolta a központi helyet; a Freedom Tower tűnődve, de eltökélten meredt a távolban; az Empire State Building hihetetlen önbizalommal tört az ég felé, mintha a Chrysler Buildinget provokálná; és balra a Brooklyn híd nyújtózkodott álmosan az East River ezüstös vize felett.

A pódiumon egy nő állt szürke nadrágkosztümben, és somolyogva figyelte, hogy gyönyörködünk a látványban.

– Imponáló, nemde? – mondta a mikrofonba. Elsős gyakornoktársaim közül páran leültek, páran beszélgettek, és észrevettem, hogy senki más nem csodálja a kilátást. Biztos hozzászórtak, amikor itt voltak nyáron gyakorlaton. Kicsit azért megnyugodtam, amikor láttam, hogy az ötvenkét új kolégám közül többen szintén szoknyát és blúzt viselnek. Észrevétlenül elosontam Carmen, Roxanne és Jennifer mellől, hogy ne tűnjek alulöltözöttnek, és Kevin meg egy afroamerikai srác közé ültem, aki sötétkék öltönyt meg kis sárga virágokkal teli vörös csokornyakkendőt viselt.

A csokornyakkendős áthajolt felettem, és Kevin nyakkendőjére mutatott, ami kiskutyamintás narancssárga darab volt, dupla Windsor-csomóval, amelytől a nyaka vékonyabbnak látszott, mint amilyen valójában volt.

– Ferragamo?

– Ööö... én... – Kevin megfordította a nyakkendőjét, és megnézte a címkét. – Az. Ezek szerint egyenruhát viselek. – Nevetve kezét nyújtott. – Kevin vagyok.

A másik kacsintva kezét rázott velem.

– Csúcs a frizkód, öreg. – Összerezzenem, pedig egyáltalán nem úgy tűnt, hogy gúnyolódik. – Derrick vagyok. Talaly a nyári gyakorlaton a Los Angeles-i irodában ügyködtem, úgyhogy itt én leszek az új fiú – magyarázta Csokornyakkendő, ahogy hátradőlt és a szívére tette a kezét, majd nekem nyújtotta. Jóképű volt, az arccsontja éles, az álla szögletes, de volt stílusa, a széles mosolyától pedig kisimult a lapockáim között formálódó csomó.

– Alex – fogtam velem kezét. – Én a családsegítőknél voltam nyáron. – Kurta biccentéssel konstataálta, hogy mindketten újoncok vagyunk.

– Jó napot mindenkinek – mondta a sűrke nadrágkosztü-
mös nő a mikrofonba, és mi engedelmesen elcsendesedtünk.
– Eileen Kasten vagyok. Partner vagyok a tárgyalótermikép-
viselet-csoportnál, és az elsőévesek tréningprogramjának a ve-
zetője. Az első nyolc hónapban minden hétfő délelőtt okta-
tást kapnak a cég általános gyakorlatáról. Reméljük, hogy az
első hónapokban a lehető legtöbbet megtudnak a különféle
szakterületekről, és annak alapján megfontoltan eldönthetik,
melyik területen szeretnének dolgozni karrierjük során. Nyolc
hónap elteltével besorolják önöket valamelyik csoportba, ahol
megtanulhatják annak a szakterületnek a sajátosságait. Önök
is rangsorolják a csoportokat, ők is önöket. A kettő valahol
találkozik, és mindenki boldog lesz, mind az ötvenketten.

Derrick horkantott és a szemét forgatta.

– Minimum a fele csalódni fog – súgta nekem. – A legjobb
csoportokban nincs hely mindenkinek.

Nem is tudtam, hogy vannak jobb és rosszabb csoportok,
csak azt, hogy a fúzió és felvásárlás, vagyis az F&F a legstresz-
sesebb.

– A mai feladat, hogy jegyezzék meg egymást – folytatta
Eileen. – Forduljanak jobbra. – Kevin fényes, zselézett fejére
néztem. – Ez az illető az ország legjobb tizenöt jogi karának
egyikén a legjobb tizenöt százalékba tartozott. Forduljanak
balra. – Derrick felé fordultam, aki bandzsított és kidugta
a nyelvét centikre az orromtól, én meg a számra tettem a ke-
zem, nehogy felröhögjek. – Ez az illető az ország tíz legjobb
jogi karának egyikén az első tíz százalékban volt. – Eileen
hatásszünetet tartott. – Honnan tudom, hogy ez igaz?

– Mindnyájan a tíz legjobb jogi kar tíz százalékában vol-
tunk – kiáltotta Derrick a pódium felé.

– Hogy hívják? – kérdezte a nő.

– Derrick Stockton – felelte Derrick olyan magabiztosság-
gal, amit szörnyen irigyeltem.

– Igaza van, Derrick Stockton. Ezzel nem megfélemlíteni akartam önöket. Ellenkezőleg, megnyugtadni. Önök ide tartoznak. Mindamellet figyelmeztetésnek is szántam, hogy pusztán intelligencia alapján nem fognak kitűnni. Legalábbis nem könnyen.

Nagyot nyeltem, és a körömágyamat piszkáltam.

– Ezt a baromságot. Totál közhely – dörmögte Derrick a bajsza alatt. Elővett a zsebéből egy mentolos cukorkát, és bekapta. – Kérsz?

– Istenem – takartam el a szám. – Annyira rémes?

Derrick egy pillanatig bámult rám, aztán játékosan összehúzta a szemét.

– Te egy pöttyet dilis vagy, igaz? – súgta. – A leheleted teljesen rendben van, csak udvarias akartam lenni.

– Ideges vagyok – ismertem el, és elvettem a cukorkát.

– Ki nem? – vigyorgott, amitől azonnal megnyugodtam.

– ...és kíváncsiak leszünk a munkamoráljukra. A motíváltásukra. – A pódiumon álló nő gépiesen forgatta a fejét, hogy az egész termet végigpásztázza. – A szorgalmukra. Elvárjuk, hogy szivacsok legyünk. Azért vannak itt, mert maguk az amerikai jogi karok krémje. Egyébként ugyanez áll a helyi jogi egyetemekre az Egyesült Királyságban, Németországban, Franciaországban, Japánban, Hongkongban, Brazíliában és Ausztráliában, ahol az önök ottani kollégáit nevelték ki. Mellesleg lesz alkalmuk találkozni az összes elsőéves társukkal az Elsőéves Akadémián, február elején, Los Angelesben. Mint azt tudják, nemcsak a legnagyobb, hanem remélhetőleg a legjobb ügyvédi iroda vagyunk a világon. Harminchét irodánk van világszerte, ezekben kétezer-ötszáz ügyvéd dolgozik. A tárgyalótermi csoportunk vezetője korábban a tőzsdefelügyelet végrehajtási igazgatója volt. Mi vittük a tőzsdére a Facebookot. Mi vagyunk azok, akik megvédtük a Michigani Egyetem pozitív diszkriminációját. Mi...